

Zabývat se dílem Kiry Muratovové, největší ruské režisérky 2. poloviny 20. století, je z několika důvodů velmi nevděčný úkol. Její mimořádně komplikovaná výpověď se vzpírá přísnému metodologickému uchopení a snaha o nalezení strukturovaného přístupu k jejímu tvůrčímu odkazu přivádí častěji k nervovému zhroucení či nedůvtipnému zevšeobecnování, než ke skutečně přesvědčivým a zajímavým interpretacím. Autorka je navíc v českém prostředí takřka neznámou postavou, z čehož vyplývá, že potenciální zájem o bližší seznámení s její tvorbou, který by tato práce ráda povzbudila, je téměř mizivý. Pro mne je však předsevzatý úkol, totiž postihnout osobitost režisérčiných filmů v estetické a narativní rovině a pokusit se nastínit hlubinný význam režisérčina universa, nezbytným krokem k tomu, abych si mohla zodpovědět otázku, co mne na její tvorbě tolik znepokojuje. V pěti krocích se pokusím přiblížit porozumění tomuto nezpochybnitelnému fenoménu a odhalit, co mne nutí se k němu - přes zjevná duševní muka, která při projekci zažívám - stále znovu vracet. Předkládaná práce nemá monografický charakter, nezbytným údajům pro snazší pochopení kontextu autorčiny tvorby je věnována první kapitola, která má za cíl nastínit chronologii vzniku jednotlivých titulů a zmínit nejpodstatnější kulturněhistorické okolnosti, které se v dílech tím kterým způsobem odrazily. Analýza, která je vlastním záměrem práce, postupuje od předběžného charakterizování témat a motivů s poukazem na nejzákladnější postupy, jimiž jsou ony opracovávány (druhá kapitola), ke stupňovitému rozboru jednotlivých "pater" autorčina uměleckého světa. Prvním zkoumaným elementem jsou postavy režisérčiných filmů. Duševní život protagonistů, jejich svérázný postoj k sobě samým i k okolí a jejich zasazení do prostředí je předmětem bádání třetí kapitoly.

...